

Sygn. akt I C 1112/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Ewa Morawska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2015 roku w Stargardzie Szczecińskim

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko: R. D.

o zapłatę

I/ zasądza od pozwanego R. D. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 2.179 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt dziewięć złotych) z ustawowymi odsetkami od liczonych w następujący sposób:

- od kwoty 697 zł od dnia 12 października 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 741 zł od dnia 12 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 741 zł od dnia 12 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanego R. D. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 131,76 zł (sto trzydzieści jeden złotych siedemdziesiąt sześć groszy), tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Sygn. akt I C upr 1112/15

UZASADNIENIE

(sprawa rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym)

W dniu 4 marca 2015 r. powód (...) spółka akcyjna w W. wniosła pozew przeciwko pozwanemu R. D. o zapłatę kwoty 2179 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot:

1) 697 zł od dnia 12 października 2012 r. do dnia zapłaty,

2) 741 zł od dnia 12 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,

3) 741 zł od dnia 12 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że powód zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia za szkody powstałe w związku ruchem pojazdu marki M. (...) nr rej. (...). Pozwany nie zapłacił pełnej kwoty składki.

W dniu 12 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw o nakazu zapłaty w całości. W. o zasądzenie kosztów procesu od powoda.

Podniósł, że nie zawierał umowy ubezpieczenia z powodem oraz, że nie jest właścicielem samochodu marki M.. Podał, że nie został wezwany do zapłaty, przez co zakwestionował datę początkową naliczenia odsetek.

W uzupełnieniu pozwu oraz w piśmie z dnia 17 września 2015 r. powódka podtrzymała swoje stanowisko. Wniosła o zasądzenie kosztów procesu. W piśmie z dnia 17 września 2015 r. powódka wskazała, że dochodzi zapłaty składki za ubezpieczenia autocasco z umowy (...).

W uzupełnieniu sprzeciwu oraz na rozprawie w dniu 23.10.2015 r. pozwany podtrzymał swoje stanowisko. Wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2012 r. R. D. zawarł z (...) spółką akcyjną w W. umowę ubezpieczenia samochodu marki M. (...) nr rej. (...).

W umowie wskazano, że właścicielem pojazdu jest B. G..

W umowie wskazano, że ubezpieczającym jest R. D..

W dniu 12 lipca 2012 r. wystawiono polisę (...) nr (...).

Umowa ubezpieczenia z dnia 12 lipca 2012 r. obejmowała ubezpieczenie OC, AC, (...).

Z tytułu ubezpieczenia autocasco AC, R. D. zobowiązał się do zapłaty na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 2.964 zł płatną w czterech ratach:

- 1) 741 zł do dnia 12 lipca 2012 r.,
- 2) 741 zł do dnia 11 października 2012 r.,
- 3) 741 zł do dnia 11 stycznia 2013 r.,
- 4) 741 zł do dnia 11 kwietnia 2013 r.

W dniu zawarcia umowy przeprowadzono oględziny pojazdu.

W dniu zawarcia umowy R. D. uiścił pierwszą ratę składki w kwocie 741 zł.

Dowód:

- polisa (...) nr (...), k. 47-51.

- częściowo zeznania R. D., k. 55-56,

- potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego z dnia 16 czerwca 2015 r., k. 32-33.

R. D. wpłacił z tytułu umowy ubezpieczenia w dniu 12 lipca 2012 r. składkę w kwocie 741 zł oraz w dniu 29 grudnia 2014 r. składkę w kwocie 44 zł.

Dowód:

- potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego z dnia 16 czerwca 2015 r., k. 32-33.

- częściowo zeznania R. D., k. 55-56.

W dniu 21 stycznia 2015 r. (...) spółka akcyjna w W. wystawiła wezwanie do zapłaty.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 22 stycznia 2015 r., k. 34.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Stosownie do art. 814 § 1 kc jeżeli nie umówiono się inaczej, odpowiedzialność ubezpieczyciela rozpoczyna się od dnia następującego po zawarciu umowy, nie wcześniej jednak niż od dnia następnego po zapłaceniu składki lub jej pierwszej raty. Stosownie do art. 813 § 1 kc składkę oblicza się za czas trwania odpowiedzialności ubezpieczyciela. W przypadku wygaśnięcia stosunku ubezpieczenia przed upływem okresu na jaki została zawarta umowa, ubezpieczającemu przysługuje zwrot składki za okres niewykorzystanej ochrony ubezpieczeniowej.

Z dokumentu pokrycia ubezpieczeniowego wynika, że pozwany wpłacił pierwszą ratę składki w dniu zawarcia umowy. Pozwany potwierdził powyższe w toku przesłuchania, wskazał, że wpłacił w agencji ubezpieczeniowej za ubezpieczenie. Skoro w dniu 12 lipca 2012 r. wpłacono pierwszą ratę składki, rozpoczęła się odpowiedzialność ubezpieczyciela (art. 814 § 1 kc).

Zgodnie z art. 808 § 1 kc ubezpieczający może zawrzeć umowę ubezpieczenia na cudzy rachunek. Ubezpieczony może nie być imiennie wskazany w umowie, chyba że jest to konieczne do określenia przedmiotu ubezpieczenia. W myśl § 2 ww. artykułu roszczenie o zapłatę składki przysługuje ubezpieczycielowi wyłącznie przeciwko ubezpieczającemu. Zarzut mający wpływ na odpowiedzialność ubezpieczyciela może on podnieść również przeciwko ubezpieczonemu. W przypadku ubezpieczeń na cudzy rachunek ubezpieczający ubezpiecza cudzy interes majątkowy lub cudze życie, działając jednak we własnym imieniu. Powoduje to, że kto inny jest ubezpieczającym, a kto inny osobą, w której interesie zawiera się ubezpieczenie (wyrok SN z dnia 25 stycznia 2000 r., I CKN 331/98, LEX nr 56807).

W przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia umowy na rachunek osoby trzeciej. Przepis art. 808 kc nie daje podstaw do podnoszenia zarzutów z ewentualnego stosunku prawnego pomiędzy ubezpieczonym (w przedmiotowej sprawie B. G.) i ubezpieczającym (w przedmiotowej sprawie R. D.) przeciwko ubezpieczycielowi. Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu pozwany nie wykazał dokładnie podstawy tego stosunku prawnego. Pozwany podczas przesłuchania nie wskazał dokładnie należności przysługującej mu wobec B. G..

Podnieść należy, że pozwany nie kwestionował złożenia podpisu na dokumencie potwierdzającym zawarcie umowy (art. 809 § 1 kc) – polisie (...) nr (...) (k. 55v). Mieć należy na uwadze, że art. 65 § 1 kc stanowi, iż oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Ponadto § 2 ww. artykułu stanowi, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

W orzecznictwie przeważa metoda kombinowana, przy wykładni oświadczeń woli, która obejmuje dwie fazy. W pierwszej fazie sens oświadczenia woli ustala się, mając na uwadze rzeczywiste ukonstytuowanie się znaczenia między stronami. Na tym etapie wykładni priorytetową regułą interpretacyjną oświadczeń woli składanych indywidualnym adresatom stanowi rzeczywista wola stron. Zastosowanie tej reguły wymaga wyjaśnienia, jak strony rzeczywiście rozumiały złożone oświadczenie woli, a w szczególności, jaki sens łączyły z użytym w oświadczeniu woli zwrotem lub

wyrażeniem. W razie ustalenia, że były to te same treści myślowe, pojmowany zgodnie sens oświadczenia woli trzeba uznać za wiążący. Podstawę prawną do stosowania wykładni subiektywnej stanowi art. 65 § 2 k.c. Jeżeli natomiast okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej fazy wykładni (obiektywnej), w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak, jak adresat sens ten zrozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie wykładni takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Decydujący jest normatywny punkt widzenia odbiorcy, który z należytą starannością dokonuje wykładni zmierzającej do odtworzenia treści myślowych osoby składającej oświadczenie woli. Przeważa tu zatem ochrona zaufania odbiorcy oświadczenia woli nad wolą, a ściślej nad rozumieniem nadawcy. Nadawca bowiem formułuje oświadczenie i powinien uczynić to w taki sposób, aby było ono zgodnie z jego wolą zrozumiane przez odbiorcę. Wykładnia obiektywna sprzyja pewności stosunków prawnych, a tym samym i pewności obrotu prawnego (uchw. SN z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95).

Wobec tego, że w przedmiotowej sprawie był spór co do tego, czy w dniu 12 lipca 2012 r. strony zawarły umowę ubezpieczenia, koniecznym jest więc przejście do drugiej fazy wykładni (obiektywnej), w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak, jak adresat sens ten zrozumiał i rozumieć powinien. Przy czym ważnym kryterium oceny oświadczenia woli w procesie jego wykładni są okoliczności, w których zostało ono złożone. W sytuacji w której powód przedkłada podpisaną przez pozwanego umowę, dowód na okoliczność, że do umowy nie doszło, a ze złożeniem podpisu nie łączyło się oświadczenie woli o zawarciu umowy ubezpieczenia spoczywała na pozwanym, który temu dowodowi nie sprostował. Pozwany nie wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań B. G., czy też z zeznań osoby, która w imieniu ubezpieczyciela podpisała umowę ubezpieczenia, świadomość tej osoby – jej odbiór złożonego przez pozwanego oświadczenia w dniu 12 lipca 2012 r. był natomiast istotny z punktu widzenia tego, czy do umowy ubezpieczenia doszło. Kontekst sytuacyjny również przemawia przeciwko uznaniu, że pozwany nie miał zamiaru zawarcia umowy. Z polisy dołączonej do akt wynika, że dokonano oględzin pojazdu, który stanowi przedmiot umowy ubezpieczenia. Pozwany więc posługiwał się tym pojazdem, przynajmniej dysponował nim w dniu umowy.

Zeznania pozwanego Sąd uznał za częściowo niewiarygodne i nie mogące stanowić podstawy do ustalenia stanu faktycznego w sprawie, w zakresie w którym pozostają w sprzeczności z dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy. Pozwany zeznał, że wpłacił na ubezpieczenie 1000 zł, gdyż miał dług wobec B. G., następnie zeznał, nie pamięta czy ten dług wynosił dokładnie 1000 zł. Tłumaczenia pozwanego, że nie miał zamiaru zawarcia umowy ubezpieczenia w kontekście braku chociażby dowodu z zeznań świadka zawierającego umowę ubezpieczenia ze strony ubezpieczającego również nie są dla sądu przekonujące. Wskazać należy, że pozwany co do szeregu okoliczności dotyczących samej umowy ubezpieczenia zeznał, że ich nie pamięta. W tej sytuacji z uwagi na lakoniczne zeznania pozwanego, Sąd nie przyjął, że wpłacił na rzecz powoda kwotę 1000 zł. Ponadto pozwany nie przedłożył pokwitowania uiszczenia kwoty 1000 zł, do którego żądania od powoda był uprawniony (art. 462 § 2 kc).

Skoro powód przyznał, że otrzymał w wyniku umowy kwoty 741 zł i 44 zł Sąd przyjął, za podstawę tej okoliczności dokument z dnia 16 maja 2015 r. Dodać należy, że była to okoliczność korzystna dla pozwanego. Wbrew twierdzeniu strony pozwanej we wskazanym dokumencie wyróżniono zarówno właściciela pojazdu jak i osobę zawierającą umowę czyli R. D., co pozostaje w zgodności z polisą (...) nr (...).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 455 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc. Stosownie do art. 455 kc do którego jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Przepis art. 481 § 1 i 2 kc na gruncie przedmiotowej sprawy pozwala na naliczenie odsetek ustawowych od dnia wymagalności poszczególnych rat.

W przedmiotowej sprawie termin płatności odsetek za poszczególne raty z umowy ubezpieczenia AC został wskazany treści umowy, odpowiednio na dzień 12 lipca 2012, 11 października 2012, 11 stycznia 2013 i 11 kwietnia 2013 r. Z dniem 13 lipca 2012 r., 12 października 2012 r., 12 stycznia 2013 i 12 kwietnia 2013 nastąpiła wymagalność poszczególnych raty.

Wobec czego Sąd ustalił, że pozwany nie uścił 3 i 4 raty składki w całości oraz drugiej raty w części, tj. w zakresie kwoty 697 zł (741 zł – 44 zł).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku orzeczono o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 kc. Pozwany przegrał sprawę w całości. Na koszty składało się opłata od pozwu w kwocie 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłata notarialna w kwocie 14,76 zł.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt I C 1112/15

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.
3. Akta z pismem lub za 21 dni.

SSR Andrzej Muzyka